

80

**allegaagse
sonnetten**

Gerard Vlaar

Voorwoord

Het sonnet is een speciaal gedicht. Het mag niet meer dan 14 regels tellen. Er gelden voor het klassieke sonnet strenge regels voor rijm en ritme. Als liefhebber van deze dichtvorm schrijf ik regelmatig een sonnetje. Het verkleinwoord gebruik ik, omdat ik me niet volledig houd aan de klassieke voorschriften. De sonnetten van mij kunnen daardoor niet worden gerekend tot kunst met een 'K'. Sommige gedichtjes publiceerde ik eerder op facebook, waar ik er vaak stimulerende opmerkingen bij ontving en de vraag 'komen ze ook in een boekje?' Met deze uitgave is die vraag beantwoordt. Soms schrijf ik dagelijks een versje, soms ook ligt de productie weer voor weken stil. Inspiratie vind ik in de dingen om me heen, wat de titel 'Alledaagse sonnetten' verklaart. Hoogdravendheid probeer ik zo veel mogelijk te voorkomen, maar niet altijd slaag ik daarin. Het is me wel te doen om mooi rijm en een goed lopend ritme. Het was een plezier om ze te schrijven, wie weet voor de lezer ook om te lezen. Voor opbouwende kritiek houd ik me altijd aanbevolen.

80 alledaagse sonnetten is een uitgaven van Gerard Vlaar te Hoorn. Niet uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd of anderszins gebruikt zonder toestemming van de schrijver.

© Gerard Vlaar

Hoorn, mei 2014.

Arsis@live.nl

Achterkamertjes

Vliegen al vonken in het rond
nu het formeren is begonnen
en de partij die heeft gewonnen
aan tafel zit met de grootste mond?

Wat werd het vooraf stoer beweerd
des kiezers wens zou leidraad wezen,
desondanks konden we vaak lezen
dat voorkeurstemmen worden genegeerd!

De kiezer is maar kort in beeld
tot aan zijn stem de doorslag geeft
voor het politieke voortbestaan.

Nu het pluche weer wordt verdeeld,
geen enkele kiezer nog meer zweeft
heeft hij weer voor vier jaar afgedaan.

Afbraak

De flat waarin hij vroeger woonde
is met de grond gelijk gemaakt,
dat heeft hem even toch geraakt
ondanks de staat die 't vertoonde.

Zij waren jong en wilden trouwen
de droom van een echtelijk bestaan
was niet langer te weerstaan.
Later zouden ze zelf gaan bouwen.

Oh, de vreugde van die eerste woning
waarin ze echt leerden om te gaan
met elkaar en met het leven samen!

Hun nieuwe huis was een bekroning,
maar nu bleef hij toch even stil staan:
hier kregen hun kinderen namen.

Arbeider

Mijn vader was een arbeider
die zag je in zijn jeugd heel veel.
Ze zijn nu weg van het toneel
vervangen door de 'werknemer'.

Hij was omringd door werklieden
trotse mannen met een ambacht
die wonend in hun werkmansdracht
fluitend hun dagen lieten vlieden.

Een linkse intellectueel
mat zich een waardeoordeel aan:
Vader moest zijn stem verheffen.

Ach jongen, weet die denker veel,
zei vader, moe en zeer voldaan:
beter lot kon mij niet treffen.

Arendsoog

Ik las ze met gloeiende oren
mijn held uit de vijftiger jaren
voor altijd blijf ik ze bewaren
hoewel ze me niet meer bekoren.

Want als ik de boeken zie staan
in de kast op plank van mijn jeugd,
doet het me toch heel veel deugd
dat ik ze zo weer open kan slaan.

De jongen die man werd kijkt dan
met me mee. Genietend als toen
gaan we samen de pagina's door.

Dikwijls raak ik opnieuw in de ban
van hij, die met zo veel fatsoen
nooit van de booswicht verloor.

Beestjes

Ergens achter in mijn tuin
ligt half verrot, donkerbruin,
een oude plank te vegeteren,
die ik niet waag om te keren.

Daaronder leeft een koninkrijk:
blauw gekleurde pissebedden
die zichzelf uitstekend redden
als ik er maar niet naar om kijk.

Er wordt in alle rust geleefd
naar wetten die ik zelf niet snap
maar wel volledig respecteer.

Als straks de tuin me nodig heeft
zorg ik dat ik ze niet vertrap
ze kozen mij, dat is een eer!

Bewaren

Waarom bewaren we veel spullen
waar we haast nooit meer naar kijken,
een stofdoek nooit meer langs zal strijken
slechts dozen op de zolder vullen?

We voelen echter, als we een keer
weer onder deksels wat gaan zoeken,
dat we ook nu niets op gaan doeken
maar dat het terug gaat, telkens weer.

Soms kijken we wel een halve dag
zonder te vinden waar het om ging,
maar wordt wel twijfel weggenomen.

We snappen weer waarom niets mag.
Aan alles kleeft een herinnering
in dozen vol vervlogen dromen.